ЛИЦАР ТОГЕНБУРҐ

"Вас я, лицарю, вважайте,
Як сестра, люблю,
За кохання ж не благайте,
Не робіть жалю.
Ми із вами щирі друзі,
Добре мені так...
Чом же серце ваше в тузі,
Не збагну ніяк".
Серце з болю заніміло,
Він себе впиня...
Пригорнув востаннє милу,
Скочив на коня.
Бойову зібрав дружину
І подавсь на схід,
У далеку Палестину,
В хрестовий похід.
У бою на військо враже
Йшов він напролом,
Маяв спереду плюмажем
Сріберний шолом.
Вже ім'я його грозою
Стало для поган,
Та нема ніде загою
Для сердечних ран.
Рік терпів, а більш несила...
Військо, прощавай!
Ви несіть мене, вітрила,
Знову в рідний край,
Де моя витає мрія,
Де цвіте мій цвіт,
Де зоря моя зоріє,
Де світа мій світ!..
От у браму, як бувало,
Стука пілігрим,

Та на відповідь упало
Слово, ніби грім:
"Вже Христові заручилась
Та, що тут жила,
Від учора посвятилась,
Постриг прийняла".

Кинув він свій замок рідний,
Предків надбання,
Зацурав свій меч побідний
І свого коня…
Мов чужая чужаниця,
З Тогенбурга йде,
Покрива волосяниця
Тіло молоде.
У долину він спустився,
Зладив собі скит
Там, де монастир світився
З-поза темних віт,
І від рання до смеркання
Сам-один сидів,
В серці тихе сподівання
Безнастанно грів.
Все глядів самозабутньо
І чекав водно,
Поки брязне ледве чутно
Милої вікно,
Поки личко янголине
З'явиться у нім,
Поки гляне у долину
Поглядом ясним.
А тоді, бувало, ляже,
Втішений засне,
Адже завтра, в думці скаже,
Знову світ свіне…

Так сидів він довгі роки
І чекав водно,
Поки час настане, поки
Брязне те вікно,
Поки личко янголине
З'явиться у нім,
Поки гляне у долину
Поглядом ясним…
Раз уранці, до схід сонця,
Він сидів — мерцем,
Повернувшись до віконця
Благосним лицем.

Переклад М. Лукаша

Плюмаж — прикраса з пір'я на головному уборі.
Пілігрим — мандрівник-богомолець.
Постриг — обряд прийняття чернечого сану.
Волосяниця — грубий волосяний одяг.
Скиї — невелике поселення для ченців-відлюдників.